

Косйо. Аз те моля, Калино, разбери ме . . . ти овчарската душа не познаваш. Колкото по те желая—толкоз туй дете . . . Задушавам се, кога го видя . . .

Калина. (Стисва зъби да не ствърне като прегръща детето; после зарилдава)

Косйо. (сепнат от плача на Калина) Не ми се сжрди Калино. От сжрдце аз ти говоря . . . Не е ли тжй: на нов дом нова челяд прилича . . . Аз те моля, заклиням: хайде да му го повжрнем!

Калина. (Изнемогнала от вжлнение, пристисва детето си до гърди и без да разбира какво говори, промждва) Без детето си не мога!

Косйо. (Застава, като гржмиат) Тогаз! . . . тогаз!

Мжлчание

Гайчо. (Како се избржща и поглелва Кося) Лош . . . . Лош!

Косйо. (поразен от думите и погледа на детето) Погледа! погледа!

Джлго мжлчание!

Огжня в камината гаснее. Чуват се стенанията на Калина. Косйо е застанал сред кжщи нещо решава.

Косйо. (на себе си, сякаш дорешава нещо) Цел живот да ми напомня за него! . . . Той, дете младини на двама души разсипа! (спира поглед о Калина) Аз пак те моля, Калино! Тогаз послуша само сжрдце си — погуби свидни младини: сега ако послушаш пак него — ще убиеш и сетни останали дни.

Калина. (не вдига глава пристиска детето си и едва хжлда от изморяване)

Косйо. Ако не искаш думата ми да чуеш — аз пак в Балкана ще ида . . . и веки свят нема да видя.

Калина. (Едва вдига глава) Без детето си не мога . . . не мога!

Косйо изгубил всяка надежда, оглелва се около си и като изгледва Калина, сякаш очаквайки още нещо да стане и пак боязлив от себе си — излиза разхжлцан.

XIV.

Калинна с детето си сами.

Калина. (разбра, че Косйо излезал, вдига глава)

Гайчо. (видел, че оногова го нема извика) Лош, лош човек!

Калина. (сякаш се упомня от думите на детето си, разбираше, че всичко е свжршено, но все пак се вслушва).

Вжн се чува, тропот на овце. Чува се хлопотар и гласа на Кося, който вика:

— Шкю, шкю ю, шкю-ю-ю . . .

Калина. (Едва сега почувствава какво е станало, скача да иде да му извика. Почаква миг и добила сила извиква колкото ѝ глас джржи), Косйо! Косйо!